de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 43 - 26 OCTOBER 1951

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DE BEWAKER VAN DE KUDDE!

DE VERRASSING

Kruimeltje kon ze niet eens bijhouden!

In het grote bos woonden wel tweehonderd kabouters. Niet in een holle boom, of onder de grond! Zelfs niet in paddestoelen. Nee, deze kabouters woonden ieder in een huis, dat ze zelf hadden gebouwd.

De een had stevige takjes gezocht en daarvan een woning gevlochten, een ander had eikels of kastanjes genomen en die met klei op elkaar gemetseld. Daar was wat mos op gegroeid en dat stond prachtig.

Het was wát leuk om in dat kabouterdorp te kijken, want alle raampjes waren versierd met bloemen en de tuintjes stonden vol planten en paddestoelen.

Nu was iedereen aan het werk. Alles kreeg een grote beurt. In de bakken en de tuinen werden de bloemen extra opgeschilderd.

Waarom? Omdat de koning terugkwam van een verre reis. Dat was altijd een heel feest. Alles glom en blonk, vooral de oogjes van de kleine ventjes, want ze hielden veel van hun koning en ze waren blij, dat hij thuiskwam.

Net waren ze allemaal een vrolijk liedje begonnen, toen ze het roodborstje hoorden.

„De koning komt er aan," zong het vogeltje, en toen vloog het weer weg.

„Haaa," riepen de kereltjes, en ze stoven naar hun huisjes om hun mooie pakjes aan te trekken en daarna naar het water om hun handen te wassen. Precies toen ze klaar waren, kwam de koning achter een dikke boom te voorschijn.

„Hoera, leve de koning," klonk het door het bos, en alle kabouters holden op hem af. Kruimeltje, het jongste dwergje, kon ze niet eens bijhouden, zo hard liepen ze.

„O, o, wat ziet het er hier fijn uit! Wat hebben jullie de boel weer prachtig opgeknapt! Jongens, jongens, wat ben ik blij, dat ik weer thuis ben! Maar waar is Kruimeltje?" vroeg de koning.

De kleine dreumes — hij had nog niet eens een baard — kwam er juist aangerend.

„Dag, koning! Hebt u een goede reis gehad?" hijgde hij. „Ik heb zelf mijn bloemetjes geschilderd!"

„Wat zeg je me daar, ventje! Daar gaan we naar kijken." Een paar kabouters holden al vooruit, maar de koning zette Kruimeltje vlug op de schouders van Snelvoetje, die het hardst lopen kon, en zo was Kruimeltje er toch nog het eerst.

„Deze keer is het een verrassing!"

Alle kabouters stonden verbaasd.

„Wel, wel," zei de koning, „jij bent hard vooruit gegaan terwijl ik weg was. Ik zou het zelf niet beter kunnen."

Kruimeltje kreeg er een kleur van.

Kabouter Wijsman kwam naar hem toe, en met zijn vriendelijke stem zei hij: „Nu zal je baard wel gauw gaan groeien."

Je moet weten, dat deze kabouters pas een baard kregen, als ze knap genoeg waren.

„Hoera voor Kruimeltje!" riepen alle kereltjes.

Toen klapte de koning in zijn handen en het werd stil.

„Kabouters," begon de koning, „jullie weten, dat ik naar een verre stad ben geweest. Daar heb ik veel gezien en gehoord. Volgende week gaan we er allemaal een poosje naar toe, want we moeten de mensen helpen. Tien kabouters gaan naar de kleermaker. Zijn knecht is ziek en de goede man is bang dat hij alleen niet klaarkomt.

Dan zijn er nog veel zieke kinderen, daar moeten er ook een paar naar toe, om verhaaltjes te vertellen voordat ze gaan slapen. De rest gaat naar de moeders toe, want die hebben veel te veel werk.

Maar eerst gaan we met ons allen uit."

„Ha, heerlijk," riepen de kabouters. De koning lachte.

„Ja, maar we gaan niet naar de lelievijver deze keer, om met de zwanen en goudvissen te spelen. Deze keer is het een verrassing."

„Ooooo.... vertelt u eens waar we dan heen gaan," smeekte Kruimeltje, die vlak bij de koning zat. En zijn oogjes stonden heel nieuwsgierig.

„Nee vent, niemand mag het weten. Maar jullie zullen plezier hebben, vast en zeker! Morgenavond gaan we om elf uur weg. Het is een uur lopen. Kruimeltje mag op de rug van de uil zitten, die moet dezelfde kant op. En nu allemaal onder de wol en morgen je oudste pakjes aan. Welterusten, kabouters."

„Welterusten, koning."

In een wipje was alles stil in het bos. Nee.... toch niet alles. Hier en daar hoorde je een ventje snurken.

De volgende avond stonden de kabouters al vroeg klaar. Precies elf uur gingen ze op stap, de koning voorop. Dribbeltje en Wipneus vroegen nog eens waar ze naar toe gingen, maar de koning schudde zijn hoofd en lachte: „Ik verklap het niet."

De uil — hij heette Oehoe — vloog achter de mannekes aan met Kruimeltje op zijn rug. Hij vloog zo stil, dat niemand hem kon horen.

....overal zaten de mannetjes.

Dat deed hij er om, want hij loerde op muisjes, die in het donker nog buiten waren.

Het is een roofvogel, zie je, maar voor de kabouters was hij altijd vriendelijk.

Kruimeltje zat heerlijk op de zachte veren en hij vond het ritje maar wat fijn.

Ineens hield de koning halt voor een dikke heg. „We zijn er," riep hij.

„Gaan we in de heg spelen, koning?" vroeg iemand.

Maar de koning liep naar een hek, duwde het open...... en wat zagen ze daar?

Een speeltuin! Een speeltuin met schommels, wippen, een glijbaan, bootjes, die op en neer gingen en zelfs een draaimolen.

Och, och, wat vonden de kereltjes dat leuk! Ze vlogen direct op de glijbaan af. Allemaal de trap op, wel drie naast elkaar, en toen roetsj, naar beneden. De koning bleef boven staan om te kijken of ze plezier hadden. Nou, dat hadden ze, hoor!

Roetsj, roetsj, roetsj! Om de beurt gleden ze omlaag. Op het laatst gingen ze op hun rug of hun buik naar beneden, of met zijn vieren gearmd naast elkaar. Ze hadden de grootste pret, vooral toen Huppel's mutsje afvloog, net in het gezicht van Wipneus, die zich haast verslikte van het lachen.

Op de wippen, op de schommels, in de draaimolen, overal zaten de mannetjes.

En aan de hemel stonden de maan en de sterretjes stil te kijken naar dat vrolijke stel. De maan knipte een oogje naar de sterretjes, dat ze maar flink moesten schijnen.

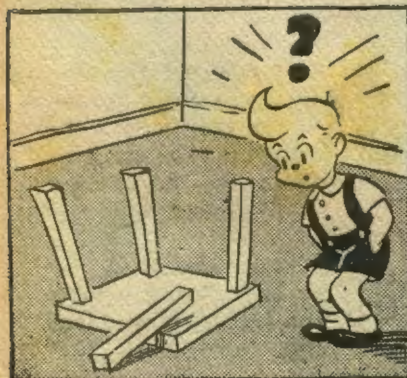
De kabouters verdienden dat pretje best. Ze hielpen altijd iedereen.

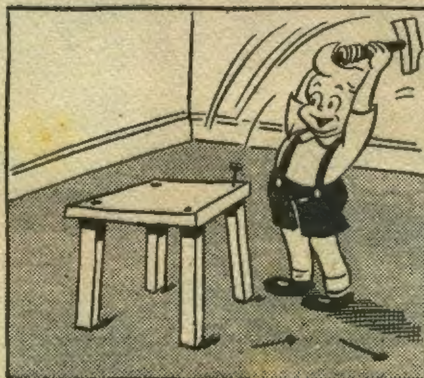
Ze mochten spelen tot ze moe waren. Toen floot de koning ze weer bij elkaar en ze gingen naar huis.

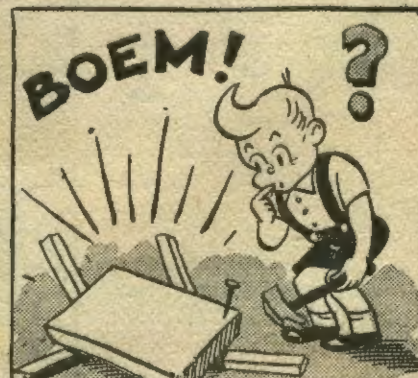
Maar ze waren nog maar juist buiten het hek, toen ze ineens een heleboel vogels uit het bos zagen aankomen. De uil, die een erg verstandige vogel was, had gezien hoe moe de kereltjes waren en daarom had hij de vogels gehaald. Elke vogel nam een kaboutertje op zijn rug en zo waren ze vlug thuis. Ze bedankten de vogels en vooral de koning, die hun zulk een fijne verrassing bezorgd had.

Ze vonden, dat ze nog nooit zo heerlijk hadden gespeeld. *Evika*

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Koning Schrokhans

Koning Schrokhans hield van eten
En hij schepte borden vol.
Uren kon hij zitten schransen,
Tot zijn buik geweldig zwol.

's Konings dokter, Nikodemus,
Wees hem op het groot gevaar:
„Als u steeds zo door blijft eten,
Springt u nog eens uit elkaar.

Heus, die taarten en pasteien
Zijn voor u heel ongezond.
U wordt steeds maar dikker, Sire,
U bent nú al kogelrond."

Maar de koning liet hem praten,
At zo mogelijk nog meer.
En hij werd van heel de wereld
Absoluut de dikste heer.

Op een morgen werd hij wakker
En hij belde om zijn knecht:
„Breng me gauw een doos met taartjes,"
Zei hij, „want ik voel me slecht."

Toen hij ze had opgegeten
Was hij ronder dan een bal.
Hij kon niet meer naar beneden,
Want de deur was veel te smal.

En zo was dan koning Schrokhans
Opgesloten in één zaal;
Ongestraft plukten zijn knechten
Toen zijn andere kamers kaal.

M. F. K.

LEERRIJKE LESSEN

HET STEKELVARKEN EN DE SLANGEN

Op een koude winterdag, toen het vroor dat 't kraakte en de sneeuw bij hopen neerviel, kreeg een stekelvarken het zo koud, dat zelfs de slangen medelijden met hem hadden en tegen elkaar sisten:

„Laten we die arme stakker maar binnenlaten in ons hol; anders bevriest hij nog."

Het stekelvarken liet zich geen tweemaal uitnodigen en kroop gauw in het warme hol.

Het duurde echter niet lang of de slangen begonnen zich onbehaaglijk te voelen, want het stekelvarken nam veel te veel plaats in, zodat er voor hen niet voldoende ruimte overbleef.

De slangen beraadslaagden met elkaar en het gevolg was, dat het stekelvarken uitgenodigd werd de plaat te poetsen.

„Je moet nu maar voor jezelf zorgen," zeiden de slangen, „want dit hol is te klein voor ons allemaal. Zie maar, dat je ergens anders een onderkomen vindt."

Maar het stekelvarken lachte de slangen vierkant uit.

„Ik zal wel wijzer wezen," zei hij. „Hoor eens hoe het waait en je hoort het ijs van hier kraken. Ik voel me hier best op mijn plaats en ik zou niet weten, waarom ik zou vertrekken. Ik ben hier best tevreden. Maar...... laat ik jullie niet ophouden. Integendeel. Indien jullie denken, dat jullie het hier niet kunnen volhouden, zou ik jullie zelfs aanraden te vertrekken, voordat de winter op zijn hevigst is......"

Zo gaat het ook vaak in het dagelijks leven. Pietje heeft een rekenboekje en Jantje niet, maar Jantje is zo gehaaid om dat van Pietje te lenen en hij vergeet graag het terug te geven en Pietje kan zijn eigen sommen niet maken. Hebben is hebben en krijgen is de kunst, denkt Jantje en hij verkneutert zich in het bezit van iets, dat het zijne niet is, maar dat hem alleen ter beschikking wordt gesteld.

Bezint dus goed, eer ge begint, want anders kon het wel eens te laat zijn.

ONZE WONDERE WERELD

PLUIMSTAARTJES

WIJ KENNEN VEELAL ALLEEN ONZE SIERLIJKE BOOMEEKHOORNTJES, DIE VAN TAK TOT TAK WIPPEN, MAAR HUN FAMILIE IS HEEL WAT GROTER EN ZE HEBBEN VEEL SOORTGENOTEN.

DE TAGUAN HEEFT TUSSEN VOOR- EN ACHTERPOTEN STERKE VLIEZEN, DIE BIJ HET SPRINGEN DIENST DOEN ALS VALSCHERMEN

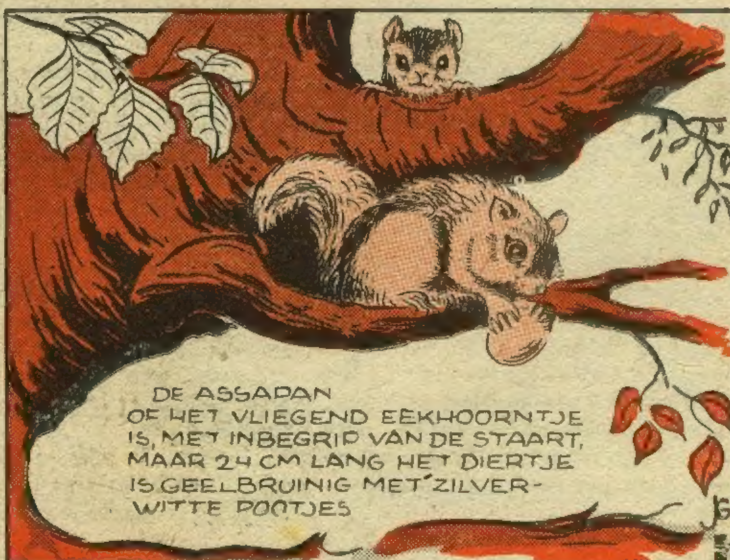
DE BURUNDUK OF HET GESTREEPTE EEKHOORNTJE IS MAAR 15 CM LANG (ZONDER DE STAART). EN HEEFT OP DE RUG VIJF ZWARTE STREPEN.

HET REUZENEEKHOORNTJE BOUWT ZICH EEN NEST HEEL HOOG IN DE BOMEN EN KAN SPRONGEN MAKEN VAN WEL ZES METER

HET DOORNSTAARTEEKHOORNTJE HEEFT ONDER DE STAART HOORN-BEENPLAATJES, DIE HET ALS STEUN-PUNTEN GEBRUIKT BIJ HET KLIMMEN

DE ASSAPAN OF HET VLIEGEND EEKHOORNTJE IS, MET INBEGRIP VAN DE STAART, MAAR 24 CM LANG HET DIERTJE IS GEELBRUINIG MET ZILVER-WITTE POOTJES

HET GELD KWAM TERUG

NAAR EEN AFRIKAANS SPROOKJE

Er waren eens twee grote vrienden, die heel veel van elkaar hielden. De een werd hoe langer hoe rijker, de ander daarentegen zeer arm.

Weet je wat, dacht de arme, ik ga naar mijn vriend en ik vraag hem zeshonderd gulden ter leen.

Hij ging naar zijn rijke vriend en zei:

„Geef me zeshonderd gulden ter leen."

„Goed," zei de rijke. „Hier zijn zeshonderd gulden. Wat je daarmee verdient blijft je eigendom. Die zeshonderd geef je me later terug."

Maar de arme dacht: ik knijp er tussen uit met die zeshonderd. Hij liep naar de haven en sprong in een boot. En terwijl hij sprong viel het geld op de kade en bleef er liggen. Maar een bediende van de rijke vriend had het gezien, raapte het op en bracht het terug naar zijn meester.

Weer ging de arme naar zijn vriend en zei:

„Geef me driehonderd gulden."

En toen hij ze had, dacht hij: Nu loop ik weg met die driehonderd gulden.

Hij ging weer naar de haven, klom op een schip en toen hij aan dek was, schoot het geldzakje uit zijn handen en viel in de golven. Maar een vis slokte het op.

Toen de bediende van de rijke enige dagen later aan het vissen was en zijn net uitwierp, ving hij vele vissen en ook de vis, die het geld had opgeslokt. En zo kwamen die driehonderd gulden weer bij de rechtmatige eigenaar terug.

En voor de derde maal kwam de arme tot de rijke en zei:

„Mijn vriend, geef me nog vierhonderd gulden."

„Best," zei de rijke. „Eerst heb je zeshonderd gulden gehad. Dan driehonderd. Dat zijn samen negenhonderd gulden. Hier heb je er nog vierhonderd bij. Samen dertienhonderd gulden."

De arme dacht: Het geld van mijn vriend laat zich niet stelen. De hemel geve, dat die laatste vierhonderd gulden zoveel winst opbrengen, dat ik alles kan terugbetalen.

Hij paste dus goed op, begon handel te drijven en het geld vermeerderde hoe langer hoe meer. Dus keerde hij weldra terug naar zijn vriend en zei:

„Ik heb handel gedreven met het geld, dat ik van je leende en het is me goed gegaan. Ik kom je het geleende geld terugbetalen. Hier heb je de dertienhonderd gulden."

„Dank je," zei zijn vriend. „Maar ik moet je toch wat vragen. Toen je al dat geld van me kreeg, wat heb je dan wel in je binnenste gedacht?"

„Och, niets," zei de arme.

„Kom, zeg het gerust," zei de rijke, „ik zal er heus niet kwaad om worden."

„Dan zal ik alles eerlijk opbiechten. Toen ik zo arm was geworden als Job, probeerde ik overal wat geld te lenen, maar niemand wilde me wat geven. Toen dacht ik: ik vraag geld aan mijn vriend en loop er mee weg. Je gaf me zeshonderd gulden, maar ik liet ze vallen op de kade, terwijl ik in een boot stapte. Ik leende weer driehonderd gulden van je, maar een vis slokte die op. Ik kon met dat geld van je eenvoudig niet wegkomen. Ik probeerde het een derde maal en onderwijl dacht ik: de hemel geve, dat het geld dat ik nu aan mijn vriend zal vragen, mij geluk en zegen brengt, zodat ik hem alles kan terugbetalen. Ik deed mijn uiterste best om die vierhonderd gulden, die je me leende, zoveel mogelijk te doen opbrengen. Het lukte en het geld groeide. En nu ben ik hier om je te betalen wat ik je schuldig ben."

Toen zei zijn vriend: „Ik weet nu, wat je gedacht hebt en daarom geef ik je nu je geld terug. Je geeft me vierhonderd gulden en die andere negenhonderd neem je weer terug, want dat geld is van jou."

„Hoe kan dat?" vroeg de arme verwonderd.

„Mijn geld heb ik al," zei de rijke. „Het kwam terug tot mij zolang jij boze gedachten koesterde, maar het bleef in je handen en bracht je voorspoed, zodra je hart vol goede en eerlijke voornemens was. Dus neem jij nu maar, wat je rechtens toekomt......"

Zo geschiedde.

En ze bleven hun leven lang eerlijke en trouwe vrienden. *Daisy*

ZO TERLOOPS

DE PRIK *is een beestje, dat ons aan een paling doet denken, maar hij behoort niet tot de familie van de palingen. Hij heeft achter de kop zeven gaatjes, die veel lijken op spijkergaten. Dit dier is een buitengewone barometer, want, ofschoon het anders uren lang stil kan liggen, wordt het, wanneer er slecht weer op komst is, erg rumoerig en onrustig. Het springt dan soms wel het aquarium uit van opwinding.*

WAT ZEGT MIJN NAAM?

HEDWIG, IRMGARD EN SONJA

In de stad was een hele trein met Oostenrijkse kinderen aangekomen. De meesten er van zagen er weinig fleurig uit; een glaasje melk per dag, een sneetje kaas en een eitje zouden hun goed doen. Dat hadden ze blijkbaar thuis niet al te veel gekregen en nu waren ze elk voor enkele weken bij Nederlandse pleegouders om weer eens een fris blosje te krijgen.

Ook bij verschillende ouders van kinderen, die bij meester Dierx op school gingen, waren Oostenrijkertjes ondergebracht, en tot dan toe nooit gehoorde namen kregen al spoedig een vertrouwde klank.

Bij drie buren aan de Kerklaan hadden drie meisjes een tehuis gevonden en het spreekt vanzelf, dat men ze vooral de eerste dagen, toen ze nog wat onwennig waren in de voor hen nieuwe omgeving met een vreemde taal waarvan ze maar met moeite iets begrepen, dikwijls bij elkaar zag. Hedwig, Irmgard en Sonja heetten ze en bij de eerste gelegenheid de beste moest meester Dierx vertellen, welke de betekenis van die namen was.

„Hedwig" — aldus meester — „is dezelfde naam als Hadewych, een grote Nederlandse dichteres uit de dertiende eeuw; de naam komt van de Oudgermaanse stamnamen hathu en viga, welke allebei strijd betekenen, of van Hathu en Viha, wat wil zeggen: gewijd voor het gevecht.

Irmgard heeft geen zekere betekenis. Het tweede gedeelte van de naam, gard, komt van het Oudgermaanse gardi: omheinen, beschermen. Irm kan een verkorte vorm zijn van de halfgod Ermin, Irmin; het kan voorts betekenen: rustig, stil, zeker; en het kan tenslotte afkomstig zijn van erin: eer. De betekenis van Irmgard is dus: bescherming door Irmin; bescherming van de rust, de stilte, of bescherming van de eer.

Sonja is de Russische vorm voor Sofia. Deze naam hebben we vroeger al eens besproken en jullie weten dus allemaal nog, dat Sofia Grieks is en wijsheid betekent!"

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE SINT-ELIZABETHVLOED

18 November 1421 is een zwarte bladzijde in de watergeschiedenis van ons land. Dordrecht was destijds een welvarende en bloeiende stad, maar in de nacht van 18 op 19 November gebeurde er iets, dat die bloei een lelijke klap toebracht. In de Grote of Zuidhollandse waard (ten zuiden van de Merwede en de Oude Maas) was men al lange tijd druk bezig geweest met het uitgraven der veengronden, maar men had over het hoofd gezien, dat men niet te dicht bij de dijken moest komen, daar die door dat woelen en graven verzwakten. Daarbij kwam dat de zorg voor die dijken lelijk in de knel was gekomen door de voortdurende burgeroorlogen. Men had geen tijd om er veel aandacht aan te besteden. En aldus werkte alles samen om het de zuidwesterstorm, die op 18 November kwam opzetten, gemakkelijk te maken. De gevolgen bleven niet uit en waren ontzettend. Het opgezweepte water beukte onophoudelijk tegen de slappe dijken, die het op twee plaatsen begaven: bij Werkendam en bij Wieldrecht. Een ontzettende watermassa stortte zich over het land uit en niet minder dan vierendertig dorpen verdwenen van de aardbodem, zoals Dubbelmonde (tegenover de uitmonding van de Dubbel in de Maas), Hoekenesse, Stanthasen en tal van andere. De waard veranderde meteen in een uitgestrekte moerassige vlakte, die de naam kreeg: de Biesbos. En het duurde tot in de zestiende eeuw voordat men er mee begon, die moerassen weer in te dijken.

Vonkje

de vrolijke vrijbuiter

Vonkje heeft de beker, welke zij in een hockeywedstrijd heeft gewonnen, in een beek laten vallen. Gelukkig weet ze hem weer op te vissen.

1 Het blijkt, dat er een kleine portefeuille in de beker ligt. „Wie zou de eigenaar zijn?" vraagt Jantha. „Zou er een kaartje met naam en adres in liggen? Laten we maar eens even kijken."

2 Inderdaad, er is een kaartje in met de naam Teunis er op. En het adres is: Villa Zonneheuvel, Lelielaan. „We moeten hem maar gauw naar die mijnheer terugbrengen," zegt Jantha. „Misschien hecht hij er veel waarde aan."

3 Villa Zonneheuvel blijkt een groot huis en de eigenaar is zielsblij, dat hij zijn portefeuille terugziet. „Ik heb hem een paar maanden geleden in een storm verloren," zegt hij, „en er zitten belangrijke papieren in."

4 Als de meisjes afscheid willen nemen, komt hij met drie grote dozen aandragen, in fleurig papier verpakt. „Dat is voor jullie Kerstmis," zegt hij. Opgetogen gaan de meisjes huistoe.

5 Maar ze zijn zo nieuwsgierig, dat ze onderweg al willen zien, wat er in hun dozen zit. „O," prachtige bonbons," zegt Vonkje, die haar doos heeft opengemaakt. „Wat zullen we feest houden."

6 Terug op school gaan ze in een stoel bij de haard wat zitten lezen. Daar komt Amy Vincent binnen om te vertellen, dat er iemand voor hen aan de deur staat. „Wie kan dat zijn?" vragen zij zich af,

7 De meisjes spoeden zich naar de hoofddeur en zien daar een schaduw, die wel wat op een Kerstmannetje lijkt. „Als het werkelijk het Kerstmannetje is, moeten we hem hartelijk ontvangen," zegt Vonkje.

DE STRANDING

De storm bulderde rond het huis en deed de ramen rammelen. Zwarte wolken zeilden in pijlsnelle vaart langs de hemel en maakten het al schemerig in de kamer waar Wim met zijn vader en moeder zat. Zo nu en dan kletterde de regen zo hard tegen de ruiten, dat het wel hagel leek.

Vader had al verschillende keren op de barometer gekeken en gezien, dat de wijzer nog steeds terugliep. „Dat betekent nog meer storm," voorspelde hij.

Vader wist dat allemaal goed. Vroeger had hij jarenlang gevaren op grote schepen en had bijna alle landen bezocht.

Vaak vertelde hij Wim van zijn reizen en dat waren de mooiste uren voor Wim. Vader kon zo mooi vertellen, dat je het voor je ogen zag gebeuren. Wim's vader kon de zee, waarop hij zo lang gevaren had, nog steeds niet vergeten. Hij moest, doordat hij eens een ongeluk had gekregen, wel aan de wal blijven, maar vaak liep hij toch nog langs de haven of ging hij naar zijn vriend op de vuurtoren.

Meestal mocht Wim met hem mee en door de vele verhalen, die hij hoorde, wist hij al heel wat van de zee af. Later, als hij van school was, wilde hij stuurman worden en net als z'n vader de wereldzeeën bevaren.

„Doe dan op school maar goed je best," had vader gezegd, „want stuurman worden is geen kleinigheid."

Moeder had juist de thee ingeschonken, toen de telefoon ging.

Vader ging even luisteren. Wim begreep spoedig, dat hij met zijn vriend op de vuurtoren sprak.

„Nu, het is te hopen, dat ze het kunnen houden. Ik kom even kijken, hoor," hoorde hij vader zeggen.

Op moeders vraag vertelde vader dat er een vissersbootje voor de kust in moeilijkheden was geraakt. De motor scheen defect te zijn.

„Ik ga eens even kijken," zo besloot hij.

Wim was opgestaan. De gezellige kamer met de snorrende kachel en de verse thee konden hem niet veel meer schelen. Vragend keek hij zijn vader aan. Zou hij mee mogen? Lachend keek vader hem aan.

„Zou die strandvogel mee mogen, moeder?" vroeg hij.

Moeder had eerst wel bezwaren, maar even later stapte Wim, stevig ingepakt, naast zijn vader voort in de richting van de haven.

Jonge, jonge, wat een kracht had de wind. Soms moest vader hem stevig vasthouden, anders zou hij omwaaien.

Veel konden ze onderweg niet praten. Je moest soms schreeuwen om elkaar te kunnen verstaan.

Eindelijk waren ze bij de vuurtoren aangekomen. Op een beschut plaatsje konden ze even op adem komen.

Voor hen zagen ze de woeste zee en de havenhoofden. De lantaarns, die er stonden, waren soms niet eens te zien, zoveel water sloeg er overheen.

Een eind verder zagen ze de vissersboot, dansend op de golven.

Maar wat was dat? Daar was nog een bootje te zien. Een klein bootje, wit en blauw geschilderd.

Wim wist het: het was de reddingsboot.

Het ene ogenblik stond het ranke bootje boven op een golfrug en even later leek het onder het water verdwenen te zijn.

„Ze kunnen het op dat vissersbootje zeker toch niet houden en worden er afgehaald," zei vader.

Zijn gezicht, dat bijna altijd lachte, stond nu ernstig.

„Dat zijn flinke kerels, jongen, daar in de reddingsboot. Die zaten vanmiddag misschien ook thuis bij de snorrende kachel, maar zijn op de eerste oproep direct naar de boot gegaan en doen nu hun gevaarlijke plicht. Overal langs de kust zijn er zulke kerels te vinden. Soms bemannen ze een motorreddingsboot, zoals hier, maar ook hebben we roeireddingsboten, die met een wagen met tractor zo ver mogelijk de zee in gereden worden."

Het vissersbootje bleef steeds op dezelfde plaats wippend op de golven liggen.

„Ik denk, dat ze, nadat de motor is gestopt, een anker uitgezet hebben, anders waren ze al op het havenhoofd of op het strand geslagen," zei vader.

Het begon te regenen en Wim zocht wat meer beschutting op.

De reddingsboot was nu vlak bij het scheepje en probeerde er naast te komen.

„Daar is stuurmanskunst voor nodig," zei vader, „om met zulk een zee langszij een schip te komen."

Na een poos scheen het toch te lukken, want Wim zag dat er mensen van de vissersboot oversprongen op de reddingsboot.

Steeds feller werd de wind. De reddingsboot zette plotseling koers naar de haven. „Gelukkig," zei vader, „ze schijnen de vissers overgenomen te hebben. Maar wat is dat nu?"

Het scheepje, dat al die tijd op de zelfde plaats had gelegen, dreef nu snel naar de kust. „Wim, ik geloof dat het anker losgeslagen of het touw gebroken is," zei vader.

En het bleek waar te zijn, want steeds sneller dreef het bootje naar land. Gelukkig sloeg het niet op de havenhoofden te pletter, maar op de rug van een grote golf werd het op het strand gezet, waar het met een schok bleef staan. Alleen de grootste golven konden het nog wat bewegen. Het was gestrand. De reddingsboot had intussen de haven veilig bereikt en de uitgeputte vissers werden direct van droge kleren en warme koffie voorzien.

De schipper en bemanning van de reddingsboot ruimden rustig de touwen en andere dingen, die ze gebruikt hadden op. Op hun vermoeide gezicht lag toch een dankbare glimlach. Hun tocht vol gevaren was niet tevergeefs geweest. Ze hadden die arme kerels er gelukkig afgehaald.

Vader hoorde, dat de motor van de vissersboot stuk was gegaan. Wat de vissers ook hadden geprobeerd, ze kregen hem niet meer op gang. Toen ze snel naar de haven dreven, hadden ze een anker uitgegooid, want ze waren bang op de pieren te pletter te zullen slaan. De storm werd steeds heviger en gelukkig was de reddingsboot nog op tijd gekomen om hen er af te halen, want toen ze goed en wel waren overgestapt, brak de ketting en dreef de boot snel naar de kust.

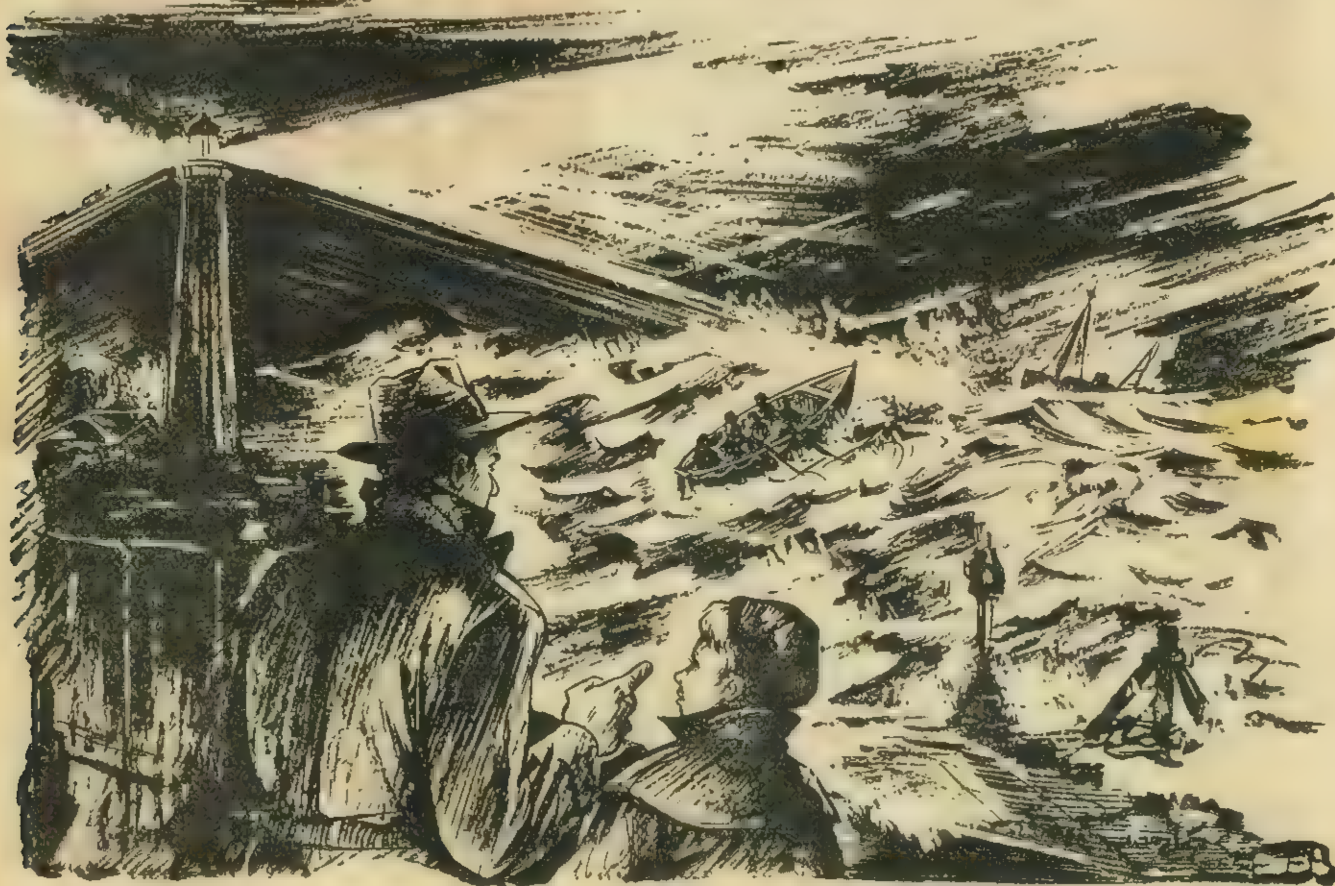
Het was helemaal donker, toen vader en Wim thuiskwamen.

Wim deed verslag van alles wat hij had gezien. Vooral over de redding kwam hij niet uitgepraat.

Toen moeder hem in bed nog even kwam onderstoppen, zei ze: „Jij ligt hier zo lekker veilig, Wim, terwijl ergens anders misschien weer mensen in nood verkeren en om de reddingsboot vragen. Doe jij je best om ook zo'n eerlijke, dappere man te worden als die redders, dan word je een goede stuurman."

Met het vaste voornemen, daarvoor z'n best te doen, sliep Wim in.

J. B.

De kleine knutselaar

DE BOUW VAN ONS PAKHUIS VOORZIEN VAN DUBBELE LIFT

ZAGEN, PLAKKEN EN SPIJKEREN

Je hebt het natuurlijk reeds aan de plaat gezien: we gaan deze week eens een pakhuis maken, waarin de goederen met behulp van een dubbele lift van de ene verdieping naar de andere gevoerd kunnen worden, een pakhuis met drie verdiepingen en vensters en deuren.

Het allereerst hebben we hiervoor nodig twee ledige sigarenkistjes, halve kistjes, waar vijftig sigaren in gezeten hebben en die dus elk ongeveer 21 cm lang, circa 13 cm breed en circa 5½ cm hoog zijn.

In de bodem van deze even grote kistjes maak je met behulp van de figuurzaag zes langwerpige openingen, gelijk die met de letter C in fig. 1 en 2 aangegeven zijn. Alvorens je begint te zagen, moet je de zes rechthoeken natuurlijk eerst met potlood ingedeeld en opgetekend hebben.

Vervolgens breng je de etage-vloeren D in de kistjes aan en tenslotte spijker je de beide kistjes 5 cm van elkaar af op een tot grondplaat dienend plankje. De modeltekeningen en bijgaande figuren 1 en 2 laten duidelijk zien, hoe je te werk moet gaan.

Van binnen worden de kistjes met wit of grijs papier beplakt en van buiten met steenrood papier.

Wanneer de gom of lijm dan goed droog is, knip je de twintig vensters en de twee deuren met een klok er boven uit en plakt die aan de buitenkanten van de kistjes op de plaatsen, die de modeltekeningen aangeven.

Bijgaande fig. 3 laat zien, hoe je van hout de twee liftstoelen E maken moet; onder en boven in elke liftstoel wordt een oogschroefje gedraaid voor de bevestiging van het koord, dat de liftstoelen E via de windas J en de rollen H met elkaar verbindt.

De vrije ruimte tussen bodem en zoldering van de liftstoelen moet natuurlijk minstens even hoog zijn als de hoogte der openingen C.

De twee rechthoekjes F met het opschrift Pakhuis worden uitgeknipt, op een dun plankje geplakt en uitgezaagd, waarop in elk plankje de door cirkeltjes aangegeven gaatjes geboord worden.

Door deze gaatjes worden dan stukjes ijzerdraad L gestoken, die de asjes moeten vormen van de rollen H, waarover 't koord der liftstoelen geleid wordt.

De twee rollen H bovenin en de rol J kunnen we van kurken maken.

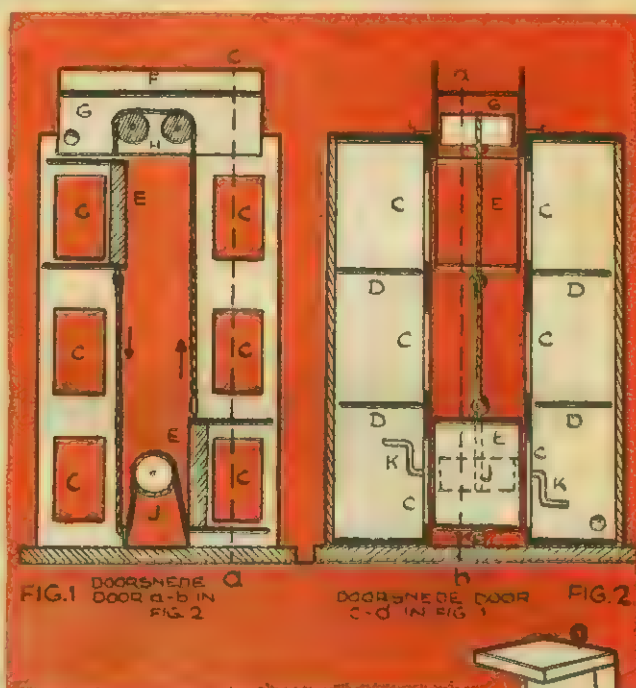
Door de rolletjes H wordt in het midden en door de gehele lengte een ijzerdraad L gestoken, dat aan beide einden voldoende uitsteekt om door de gaatjes der borden F heen te gaan en dan nog bovenop de kistjes te kunnen rusten.

We verbinden de borden F nog onderling door een plankje G en zetten dan dit gehele bovenstuk in het midden tussen de twee kistjes, waarbij dit bovenstuk op de asjes L rust.

Door het rolletje J steken we eveneens een ijzerdraad, dat echter aan de uiteinden omgebogen wordt tot twee zwengels van een windas, gelijk K in fig. 2 toont.

Dan verbinden we de liftstoelen door een koord met elkaar, welk koord over de bovenste rollen H komt te lopen, terwijl het om de onderste rol J eenmaal heengeslagen wordt (zie fig. 1). Dat koord moet goed gespannen worden, opdat de liften goed kunnen werken. Wanneer je de figuren 1 en 2 aandachtig bestudeert, zul je met het maken van een en ander wel geen moeite hebben.

Zo, ons dubbele pakhuis is nu gereed en een prettig stuk speelgoed hebben we er bij gekregen, waarmede we zelfs met ons tweeën tegelijk kunnen spelen. Elk kan dan aan zijn kant van het pakhuis vaten, zakken, balen en kisten met behulp van de lift van de ene etage naar de andere vervoeren en ze zelfs van de ene helft van het pakhuis naar de andere overbrengen door de openingen C. Maar als we getweeën, elk aan een kant, zo aan het vervoeren van vrachten bezig zijn, moeten we er natuurlijk aan denken, dat we geen ruzie maken over het gebruik van de windas. Om de beurt draaien aan de lier is de beste oplossing.

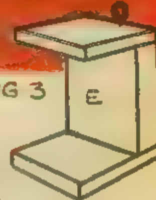
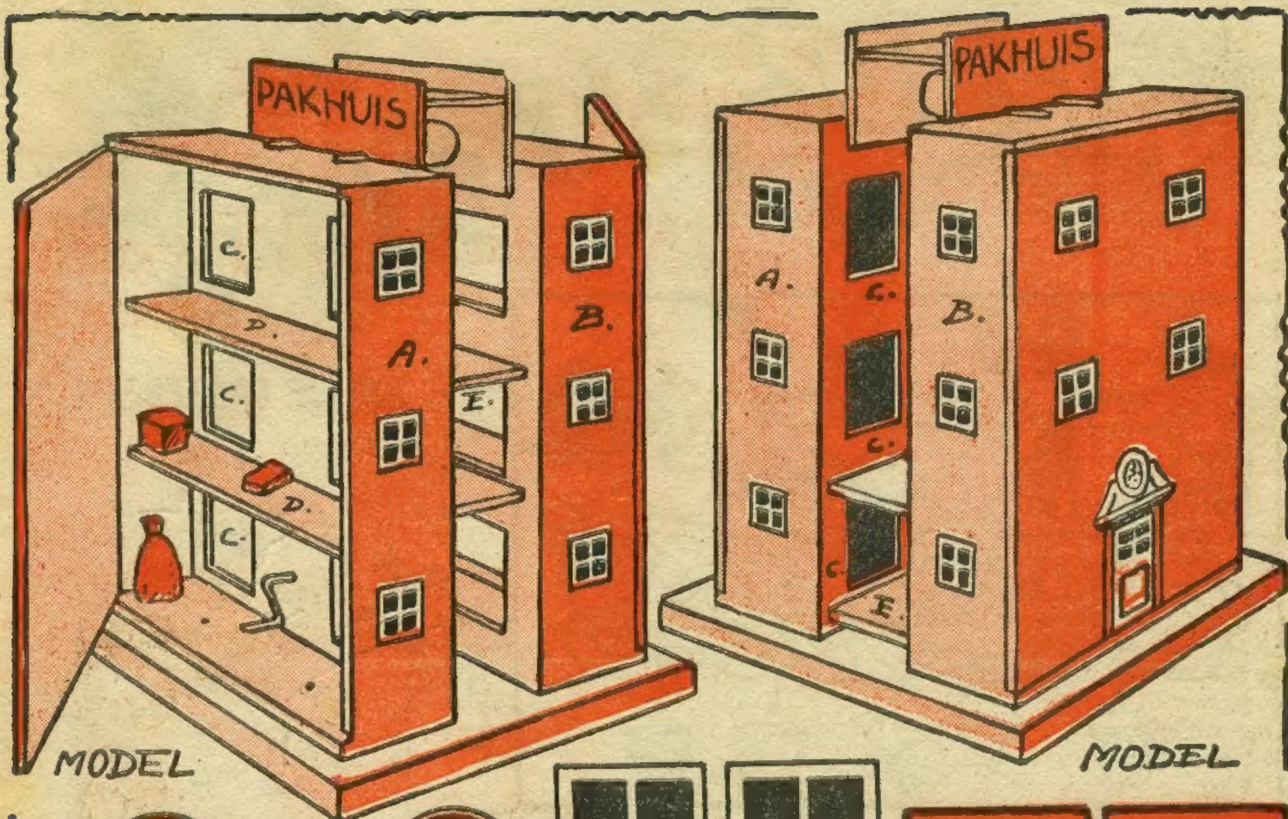

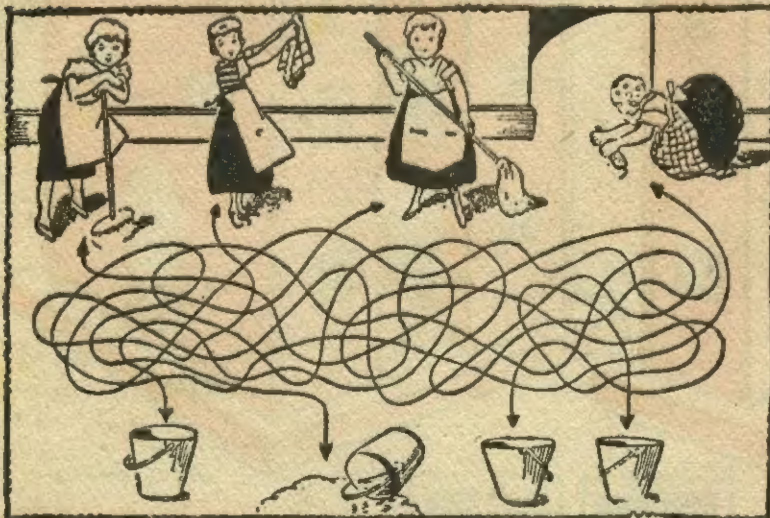
FIG 3

PAKHUIS

PAKHUIS

WIE PUZZELT ER MEE?

Bij welk vrouwtje hoort de omgevallen emmer?

SPROOKJES-RAADSEL

1. .... De hoofdpersoon uit dit sprookje had een nare stiefmoeder en twee akelige stiefzusters.
2. .... Een kleine vogel, die prachtig zingt. Er bestaat 'n sprookje van een koning en zo'n ....
3. .... In dit sprookje wordt een meisje gewond door een spinnewiel en zij valt in slaap.
4. .. Met dit woord beginnen alle sprookjes.
5. .... Een klein meisje, een grootmoeder, een wolf en een jager, dat zijn de hoofdpersonen uit het sprookje, dat hier moet staan.
6. .... Het sprookje van het mooie meisje, dat bij de dwergen terechtkwam ken je natuurlijk ook.
7. ..... Een soort fee, die speciaal in kaboutersprookjes voorkomt en die héél mooi kan dansen.
8. ..... Duizend-en-één ..... is de naam van een heel dik boek, vol prachtige Oosterse sprookjes.

Als je al deze sprookjesnamen en de andere woorden goed hebt ingevuld, vormen de beginletters van die woorden de naam van een beroemde schrijver, die heel veel mooie sprookjes heeft geschreven.

LEEUWENPUZZLE

Horizontaal:

1 Niet slim
3 Krijg je op school
5 Is met hoefijzers beslagen
6 Noë maakte een grote ...
7 Ander woord voor tak
10 Een wagen
12 Wordt in gebakken
14 Koning der dieren
15 Speelgoed
16 Bekende luchtvaartmaatschappij

Verticaal:

1 Zintuig
4 Schoenmakerswerktuig
8 Sluw dier
9 Leeft onder de grond en woelt deze op
11 Meisjesnaam
13 Soort paling

KEESJE SPILLEBEEN

'k Droomde gisteren toch zo raar,
Opeens stond er een tentje daar.
Ja, vlak naast mijn voetenend
Stond een echte circustent.
Ik ging kijken en raad eens wat ik zag?
Een mannetje, dat in een hoekje lag.
Een heel kleine, heel kleine, heel kleine man,
Met een erg grappig pakje an!
Een prachtig pakje van rood en goud,
Zijn armpjes en beentjes, die leken wel van hout.

Opeens toen ging me dat ventje springen,
't Was of zijn benen aan touwtjes hingen.
En toen .... toen was het ventje weg!
Alleen wat stippen zag ik, zeg!
Hieronder kun je die stippen zien.
Wou je het mannetje óók zien misschien?
Dan trek je heel gewoon maar lijnen
Van 1 naar 2 en naar 3 en 4.
Het mag je eerst wat vreemd nog schijnen.
Maar ben je bij 44, dan staat 't mannetje hier!
Dan nog van 44 weer naar 1,
En klaar is Keesje Spillebeen!

HEKWERKPUZZLE

Van boven naar beneden:

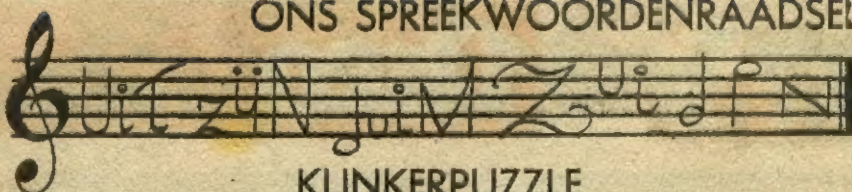
1. Zoals de ..... is, vertrouwt hij zijn gasten.
2. Je kunt er al het nieuws in lezen.

3. Ander woord voor bibberen of trillen.

Van links naar rechts:

4. Een stad tussen Amsterdam en Zandvoort.
5. Ander woord voor platen.

ONS SPREEKWOORDENRAADSEL

KLINKERPUZZLE

1	D		L	K							
2	M		R		N						
3	M		T		R	S					
4	V	L		N	D		R				
5	B		R			W		N			
6	S	P		T	T		R		N		
7	B		N		D		R		N	D	
8	K		M	P			R	T		N	T

Vul de nodige klinkers in, zodat je van links naar rechts acht goede Nederlandse woordjes krijgt.

1. Wapen. 2. Watervlakten.
3. Geven de uitgestrektheid aan.
4. Heeft soms een prachtige kleur.
5. Spijt hebben van iets.
6. Mopperen. 7. Ten naaste bij.
8. Gebruikt men veel bij het trekken en zwerven.

STRIKVRAGEN

1. Wat heeft vier poten en vliegt?
2. Wat is erger dan een gat in je kous?
3. Wat wordt er van je genomen, eer je 't krijgt?
4. Wat gebeurt er 't eerst als je in zee valt?
5. Wat loopt van 't ene station naar 't andere, zonder te bewegen?
6. Wat lijkt het meest op een halve kaas?
7. Als de letters U, V, W, X, Y en Z een uitnodiging kregen, wanneer zouden ze dan op stap gaan?
8. Waarom zijn lange mensen altijd luier dan korte?
9. Waarom is de letter C net als de zon?
10. Wat moet je houden als je 't iemand geeft?

LETTERGREEP-RAADSEL

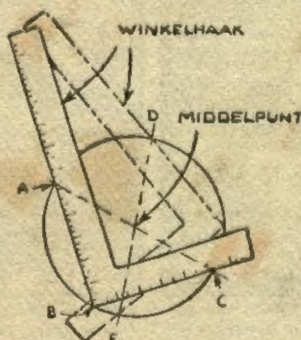
HAAR - ZE - BOM - TRECHT LEI - LEM - U - TER - ROT GRO - CHEM - VE - ZALT - NIN DOE - DEN - TIN - GEN - NAAR MEL - DAM

O, o! Net stonden hier nog acht plaatsnamen en nu zijn die zo maar opeens in lettergrepen uit elkaar gevallen en alsof dat nog niet erg genoeg is, zijn die lettergrepen nog allemaal door elkaar geraakt ook. Dat is me wat moois!

Zou jij die plaatsnamen nog kunnen terugvinden? Wijze Vader Uil heeft ze allemaal gevonden. Probeer ook maar eens of je die lettergrepen aan elkaar kunt passen. Veel succes er mee!

HOE VINDEN WIJ HET MIDDELPUNT VAN EEN CIRKEL?

Je kunt wel eens in het bezit zijn van een ronde schijf, waarvan je graag het middelpunt zou weten. Dat kun je gemakkelijk vinden met behulp van een winkeltekenhaak. Daartoe leg je de haak zoals door de zwarte lijnen wordt afgebeeld en je noteert op de randen van de cirkel nauwkeurig de punten A en C. Dan leg je de haak om zoals de stippellijnen aangeven en je noteert de punten D en E. Je verbindt A met C en D met E en het punt waar beide rechte lijnen elkaar snijden is het gezochte middelpunt.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordenrebus:

DAT IS KOREN OP ZIJN MOLEN

Als een molenaar koren voor zijn molen krijgt, dan kan hij aan de slag, dan kan hij aan het werk. Dat koren komt hem dus goed van pas. De uitdrukking: „dat is koren op zijn molen" wil dan ook zeggen, dat een gebeurtenis, een gezegde goed in iemands kraam te pas komt.

B-PUZZLE

Bruiloft - Boksen - Bakker - Balspel - Beertje - Bijenkorven.

ZEELEEUWENRUIT

B
A R M
B R I E F
M E S
F

REKENMEESTER

A. 2+3=5+4=9+8=17+6=23.
B. 1+2—3+4+5+6+7—8+9=23.

D.O.-PUZZLE

1. Dadelijk - Onmiddellijk. 2. Denkbeeldig - Ogenschijnlijk. 3. Doel - Opzet. 4. Dom - Onnozel. 5. Dood - Overleden (ontzield). 6. Draaien - Omslaan. 7. Driftig - Opvliegend. 8. Droef - Ontroostbaar. 9. Dronken - Onbekwaam. 10. Duidelijk - Ondubbelzinnig.

VARKENSPUZZLE

Van links naar rechts: 1. Oma. 4. Gymnastiek. 8. Nee. 10. Adam. 11. Er. 12. Lek. 13. Etalage. 16. Pop. 18. Nel. 20. Dr. 21. As. 23. El. 25. Kst. 26. Muis. 28. Parasol. 32. We. 33. Bankier. 34. Gasfabriek.

Van boven naar beneden: 1. Onder. 2. Maat. 3. Asman. 4. Geel. 5. Ma. 7. Kee. 9. El. 14. Lek. 15. Als. 16. Prik. 17. Pa. 19. Koek. 20. Dun. 22. Sprei. 23. Erg. 24. Laan. 26. Ma. 27. Si. 29. Ss. 30. Of. 31. La. 32. Welp.

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

De jongens heffen een hoeraatje aan als de sneeuwbal uit elkaar valt en Maja er uit te voorschijn komt met een handvol cadeautjes.

En wat voor cadeautjes! Een mes voor Ned; een scheepsmodel voor Sjel; een duiveltje-in-een-doosje voor Jim; voor ieder wat!

Jim, Bas en Ned willen hun geschenken wegbrengen, als Bas door een sneeuwbal wordt getroffen en hij iemand spottend hoort lachen.

Meer sneeuwballen volgen en opeens roept Daro: „Kom op, als jullie durft; we dagen jullie uit." Meer is er niet nodig om het sneeuwbalgevecht te doen ontbranden.

Eerst is Bas met zijn vrienden aan de winnende hand, maar dan blaast Daro verzamelen en de „vijand" wordt teruggeslagen. Dan komt Maja met de bel een eind maken aan de strijd.

't Is laat, de jongens hebben slaap. Bas en Sjel steken even hun hoofd om de hoek van Daro's deur om hem te danken voor de prettige dag.

De volgende morgen doet Ned verslag van het weer. „'t Is mistig, kapitein," zegt hij, „en heel koud." Er zijn ijsbergen in de buurt.

„Jij en Jim moeten de wacht houden," zegt Daro. Beneden is het een en al vrolijkheid en Jim nodigt Ned uit om samen even te kijken.

Beiden verlaten hun post en op hetzelfde ogenblik krijgt „De rappe Jager" een geweldige schok. Beide jongens tuimelen over het dek. „We zijn tegen iets aangestoten, Jim," zegt Ned bezorgd.

Zodra ze weer op de been zijn rennen ze naar het voorschip en zien dat ze op een ijsberg gelopen zijn. Als ze goed opgelet hadden, was het niet gebeurd. „Daar komt narigheid van," zegt Jim bedrukt.